

La senyora consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

...no vaig a ficar-lo a vosté, perquè jo ja sé el que vosté dona de si. (*Aplaudiments*)

La senyora vicepresidenta primera:

Si són tan amables, anem a continuar amb les preguntes de l'ordre del dia. Tocaria la número 247 que formularà, amb el seu permís, la senyora diputada Isaura Navarro, del Grup Parlamentari Compromís, sobre la renda garantida de ciutadania, corresponent la resposta a la honorable vicepresidenta del Consell i consellera d'igualtat.

Senyora Navarro.

La senyora Navarro Casillas:

Gràcies, senyora presidenta.

Senyora vicepresidenta, el 6 de febrer de 2015, el tribunal superior de justícia va ficar un poquet de seny al que era la renda garantida de ciutadania després que el Partit Popular en el govern, mitjançant una ordre, fera un canvi normatiu que, amb paraules del tribunal superior de justícia, suposava arbitrariedad i irracionalitat. És a dir, va dir que sí, que el Consell pot tindre la potestat reglamentària, desenvolupament de les lleis i tal, però el que no pot ser és fer un contingut de normes que foren incongruents o contradictòries amb la realitat que se pretén regular, ni amb la naturalesa de les coses o l'essència de les institucions.

Açò és molt greu perquè a més la realitat que se pretenia regular, de la qual estem parlant, és la gent que no tenia absolutament res. I el que va dir eixa modificació normativa, que anul·la la sentència, el que va fer és dir que no és quan un demana la renda garantida, a partir d'ahí, quan se li ha de pagar sinó quan se dicta la resolució. Les resolucions se dictaven amb dos anys de diferència, dos anys de diferència des que se demanaven.

Ací estem parlant de gent que no tenia res, que confiava en les institucions, en el que ficava l'Estatut d'autonomia, el que fica, anava a demanar-ho i la resposta tardava dos anys. A més, quan arribava, les quanties que es pagaven eren ridícules. De fet, l'antiga consellera de Benestar Social deia que, clar, que és que s'havia de pagar poquet, perquè la quantia pressupostària era reduïda i calia repartir-la entre molta gent. I per això no podia acceptar les recomanacions del síndic. A més era limitada i no es podia incrementar.

En canvi ara, la partida que hem aprovat en estos pressupostos s'ha incrementat en més d'un 35% i a més és un crèdit ampliable, que és allò raonable. Perquè si hi ha més gent que ho necessita la quantia haurà de ser major i anar ampliant-se en funció de les necessitats. I, a més, les peticions s'han de resoldre de la manera més immediata possible i amb els efectes des del moment en què es demana, perquè és quan se necessita i a més és en el moment en el que un acredita eixa necessitat en els papers que ha d'acompanyar a la sol·licitud. Amb la qual cosa estàvem en una situació molt greu. Una

situació en què en estes Corts es va parlar moltes vegades la passada legislatura, moltes vegades.

És prou sorprenent que este matí el Grup Popular defensara, qüestionara el fet que hi hagen sol·licituds que tarden sis mesos en resoldre's, quan ells tardaven dos anys i no obrien la boca. I no donaven ací ni tan sols explicacions. Perquè, a més, jo m'he llegit els *diaris de sessions* i no trobe cap resposta a les preguntes que se plantejaven per part de l'oposició.

Doncs, bé, la resposta, la resposta l'ha donada, en primer lloc, el tribunal superior de justícia en el moment en què dicta la sentència, a més es va anunciar el recurs al Tribunal Suprem. I este Consell va retirar este recurs, sent coherent tant amb el que planteja el pacte del botànic com amb la nostra obligació de rescatar eixes persones que han estat abandonades per part del Consell anterior.

En el Grup Parlamentari de Compromís rebíem una i altra vegada persones que venien i mos deien que no entenien per què passava tant de temps i no tenien cap resposta de l'administració. En alguns casos inclús sí que tenien un avis de resolució, però que no es pagava perquè des d'hisenda no se donava l'ordre de pagament. I eixa gent, a més, no podia demanar res més, perquè quan un demanava li deien que no, que com havia demanat la renda garantida en els ajuntaments no els donaven cap resposta.

Hi ha una persona que no me la lleve del cap, que l'havien desnonat de sa casa, estava en una habitació llogada i també anaven a tirar-lo d'allí i tenia un fill. I jo me'n recorde que li vaig dir: «Puge vosté a la quarta planta i parle amb els del Partit Popular a vore si li donen alguna explicació, perquè jo, jo no tinc eixa resposta.»

Ara este govern sí que està donant respostes i està contesant a les demandes de la ciutadania. Ara sí que les coses han canviat. Jo per això li pregunte com valora eixa sentència de 6 de febrer de 2015.

La senyora vicepresidenta primera:

Gràcies, senyora Navarro.

Senyora Oltra, quan vullga.

La senyora consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

Gràcies, senyora presidenta.

La valoració que fa el Consell d'esta sentència és una valoració positiva, perquè sempre que s'arravaten drets als ciutadans, eixos drets se retornen, això és una cosa positiva.

També és cert que és una mostra més de la ruïna en diferit que hem heretat de l'antic govern i de la manera arbitrària, no raonable, de governar de l'antic govern. El que me sobta és que, quan he assistit este matí al debat sobre la renda garantida de ciutadania, hi haja membres de l'antic govern que s'atrevisquen a dir les coses que jo he sentit parlar hui.

Perquè, efectivament, la sentència la valorem positivament, perquè a més estem treballant ja en el canvi d'una nova llei de renda garantida, com vosté sap i com vaig anunciar i com hui la senyora Catalá ha dit que el dia 19 de desembre ja vaig anunciar, que arreplegue la renda garantia de ciutadania com un dret subjectiu, que a més faça que no hi hagen traïcions com les que suposava que des de la sol·licitud, en comptes de cobrar des de la sol·licitud, que és el que deia la llei, l'esperit de la llei, se cobrara des del moment de la resolució i podien passar dos anys, com si eixos dos anys no existiren i una persona poguera posar-se en *stand by*. Estem treballant en el sentit de millorar les quanties i tindrem en compte, òbviament, el que s'ha aprovat hui en Les Corts i estem ja en eixe camí.

Però el que nosaltres ens trobarem en renda garantida de ciutadania quan aplegarem és inenarrable, inenarrable. De fet, el primer que férem és injectar dos partides de 2 milions i d'1.600.000 per a poder ampliar les persones que tingueren accés.

Perquè quan nosaltres aplegarem estava tancat i no se podia fer ninguna resolució de renda garantida, perquè el crèdit estava esgotat. I perquè amb l'antic govern no hi havia la consideració de crèdit ampliable a la renda garantida de ciutadania, com si la gent empobrida d'este país poguera esperar-se que hi haja un crèdit ampliable o no o que s'haguera esgotat en els primers tres mesos les quanties dedicades a renda garantida de ciutadania, que són les ajudes de la gent que no té res. El primer que férem va ser això. I després introduir en el projecte de llei de pressupostos i la llei de mesures d'acompanyament, la condició de crèdit ampliable, ampliar un 35% les quanties.

Però és que quan aplegarem als servicis territorials, en els de València en particular, i aplegarem a l'àrea de renda, clar, com no s'estaven fent resolucions perquè no n'hi havia crèdit, allí el que hi havia era una pobra funcionària atenent tot el dia les queixes, que menys bonica li deien de tot, i uns ordinadors que no suportaven el programa per a fer les resolucions de la renda. És a dir, ens trobarem sense mitjans, sense personal i sense crèdit. I amb una llista d'espera de 14.000 persones, que després resulta que han sigut 19.000, perquè damunt no comptaven bé les xifres i no creuaven les xifres amb els ajuntaments. Amb la qual cosa, quan hem fet un programa informàtic que creue bé les dades, que tampoc ho havien fet, ens hem adonat que no eren 14.000, que eren 19.000.

I vénen ací a parlar de renda garantida de ciutadania? Miren, jo si haguera fet el que han fet vostés els assegure que estaria ahí assegudeta en la bancada amb el cabet catxet, intentant que no me veguera ningú, ni me parlara ningú, ni me diguera ningú res. Perquè jo tinc vergonya, senyories, perquè jo tinc vergonya.

Perquè vindre ací a dir les coses que hem de sentir, quan sabem perfectament el que ens hem trobat i el que vostés han deixat, la ruïna, perquè vostés dedicaren tota la seua intel·ligència col·lectiva a saquejar els diners i se deixaven la seua intel·ligència per a gestionar bé. Si vostés han destruït un tòpic és el tòpic que la dreta gestiona bé. No senyor, gestionen vostés mal, han sigut més perillosos per incompetents que per corruptes, que ja és dir. *(Aplaudiments)*

La senyora vicepresidenta primera:

Pregunta número 372.... *(Remors)*

Mire, no sé dónde está la alusión... *(Protestes)* No he oído ninguna alusión... *(El vicepresident primer, amb el micròfon desconnectat, diu: «No... Corruptos todos, (inintel·ligible) ... incompetentes, saquejadores...»)*

Señor Font de Mora, si me deja lo intento. *(Remors)* Pues eso, pues eso. Por favor... *(El vicepresident primer, amb el micròfon desconnectat, diu: «Si la hubieran llamado saqueadora a usted seguro que (inintel·ligible) ...»)*

Vamos a ver, yo no he oído ninguna alusión que esté contemplada en lo que hemos aprobado en el reglamento... *(El vicepresident primer, amb el micròfon desconnectat, diu: «¿Saqueadores?»)* Señor Font de Mora, si me deja usted tengo que dirigirme a los señores diputados, creo que a la mesa, en este momento, no.

Vamos a continuar, vamos a continuar con la pregunta 372... *(Protestes)*

Dígame en qué han faltado al honor del grupo, señora Catalá, si es tan amable. *(Remors)* Si le dejan a la señora Catalá seguramente nos entenderemos mejor que si armamos este jaleo.

La senyora Catalá Verdet:

El Grupo Parlamentario Popular pide la palabra en relación al artículo 69.3 del reglamento por defender el honor del grupo que, desde nuestro punto de vista, ha sido totalmente insultado, este grupo parlamentario, diciéndonos que hemos venido a saquear, que lo que hemos hecho ha sido saquear y que el Partido Popular y el antiguo gobierno, del que yo formo parte, ha venido a saquear.

Por lo tanto, entendemos que el honor del grupo ha sido perjudicado en esas alusiones de la vicepresidenta. *(Veus)*

Señora vicepresidenta, con todos los respetos de este grupo parlamentario a usted, a su Consell y al gobierno que representa. Mire, estamos en una sesión del control al gobierno, circunstancia que usted conoce bien, porque en los últimos años ha sido parte y protagonista de las mismas. Lo único que le puede pedir el Grupo Parlamentario Popular es que si una persona de su grupo, incluso de su partido político, le hace una pregunta, que usted se dirija a ella para contestarle, pero que esas respuestas no agredan al honor de este grupo parlamentario.

Mire, me va a permitir que le diga una cosa. El anterior Consell hizo todo lo que pudo en un momento que a usted no le tienen que decir ahora mismo, después de los meses que lleva gobernando, cómo estaba la situación de La Generalitat. No me creo que usted, que ahora lleva meses gobernando y que sabe perfectamente cuál es la situación de La Generalitat tenga la osadía de venir aquí a reprocharle nada al antiguo gobierno, que sabe perfectamente la situación que se encuentra y cómo la gestionaba...

La senyora vicepresidenta primera:

Alusión, por favor...

La senyora Catalá Verdet:

Y, por tanto, le pido con todo el respeto del mundo que, como vicepresidenta, haga su trabajo y su función. Y, segundo, que si tiene que contestar a unas preguntas de sesión de control al gobierno le conteste a la señora diputada y que obvie usted las referencias expresas a un grupo parlamentario, que no le ha preguntado en esta sesión de control y que no le está diciendo absolutamente nada. Punto.

Esta es la labor que tenemos y este es en el momento en que nos encontramos: sesión de control al gobierno.

Muchas gracias. *(S'interromp la gravació)*

La senyora vicepresidenta primera:

Senyora Oltra, un minuto. *(El vicepresident primer, amb el micròfon desconnectat, diu: «¿Por qué? No, no, no, es que no es réplica. No, no.»)* *(Protestes)*

Vamor a ver, vamos a ver. La señora Catalá le ha hecho una petición a la señora Oltra, si ustedes lo han escuchado bien. Y la señora Oltra tiene derecho a contestarle a esa petición que le ha hecho. *(Remors)* Perdón, la señora Catalá le ha hecho una petición, que la señora Catalá no se haya ajustado exactamente a la alusión es verdad, pero como no lo ha hecho y le ha hecho una petición a la señora Oltra, tiene derecho a contestar a esa petición. *(El vicepresident primer, amb el micròfon desconnectat, diu: «Tendrá que cerrar ella entonces, si es una réplica.»)*

Señor Font de Mora, me gustaría que me dejara dirigir el pleno. *(El vicepresident primer, amb el micròfon desconnectat, diu: «Yo la asesoro, señoría.»)* Si es tan amable, cuando yo se lo pida. *(Aplaudiments)*

Y, por favor, me gustaría que no aplaudieran en este caso.

Señora Oltra, un minuto.

La senyora consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

Gràcies, senyora presidenta.

Anem a vore, vostés no s'han acostumat que no decidixen sobre el que parlen o deixen de parlar els altres. Vostés han estat tan acostumats a furtar-li la paraula a la democràcia, que se creuen que poden seguir fent-ho. *(Protestes)* I ara resulta que a vostés sí que se'ls deixa parlar, i per això tenim ací tantes al·lusions. Però no passa res.

Miren, el seu honor el van deixar vostés en els tribunals, el van deixar en CIEGSA, el van deixar quan l'antic govern, de què vosté en formava part, comprà Valmor per un euro, el

van deixar quan van fer forats i diuen que feren el que pogueren... Ja ho crec que feren el que pogueren. Els ha condit. Ha sigut condidoret el que els ha fet a vostés el saqueig dels diners públics.

Però vostés no feren el que pogueren amb la gent empobrida. *(Protestes)* Vostés no feren el que pogueren amb la gent amb dependència. Vostés no feren el que pogueren amb la gent vulnerable. Vostés feren el que pogueren en Taula, en Gürtel, en Brugal, en CIEGSA... Vostés feren el que pogueren ahí! *(Aplaudiments)*

La senyora vicepresidenta primera:

Bé, anem a vore si ens assosseguem una miqueta i continuem amb la sessió. *(Remors)* No, perdone, bastante que contribuyo, ¿eh? I si vostés m'ajudaren també, els ho agrairia moltíssim.

Pregunta número 372, que formula el diputat senyor Emigdio Tormo, del Grup Parlamentari Ciudadanos, sobre la situació dels jutjats d'Oriola. I li correspon la resposta a la consellera de justícia i administració pública.

Un segundo, señor Tormo, y le doy la voz.

El senyor Tormo Moratalla:

(Inoïble) ... presidenta, usted y yo estamos malditos. A usted le toca moderar por la tarde, cuando los ánimos están caldeados; y a mí me toca intervenir por la tarde, cuando ya no sabemos ni de qué estamos hablando.

En cualquier caso, gracias, señora presidenta.

Senyora vicepresidenta.

Miembros del Consell.

Señorías.

Lo que le voy a contar, los antecedentes a la pregunta que le voy a hacer a la señora consellera, no han ocurrido en ninguna república bananera, no han ocurrido en ningún sitio donde el estado de derecho no exista. Ocurre en España. Ocurre en la Comunidad Valenciana. Ocurre en un sitio donde se supone que la modernidad y la organización es un elemento que pone en valor los políticos y las administraciones.

Miren, el 8 de junio del año 2005 se inauguró un edificio de juzgados, un palacio de justicia en Orihuela que, aparte del propio palacio de justicia, los juzgados, englobaba la fiscalía, el colegio de abogados, de procuradores y servicios auxiliares.

Es una inversión que hizo el Ayuntamiento de Orihuela, que se gastó, con el presupuesto del pueblo de Orihuela, a sus solas expensas, sobre un solar también de propiedad municipal, cediendo el inmueble construido a la Generalitat valenciana, a cambio de que esta cediera al ayuntamiento oriolano el inmueble de los antiguos juzgados, que tenía más de treinta y cinco años.